

so pede, supernæ gratiæ lumine juventutis curriculum transegit. Rursum percontamini, et intenti auscultate: virum Joannem nunquam incidisse in errores fidei, aut opiniones contra fidem aut ejus puritatem. Quid amplius? animi corporisque dotes omnigenos, cum moralis, et politica splendore optime illum ad sacerdotale munus divinitus vocatum, verbiq; ministerio sublimiori dicasse. Tali vitæ sanctitate, tali in dicendo ardore, tantoque pro Dei gloria zelo in suis partibus exequendis se gessisse, ut homines impietate contaminatos ad veritatem, fœdissimis criminibus inquinatos ad honestatem; servitute Dæmonis miserimè subditos ad libertatem, a cupiditate rerum temporalium ad cœlestium honorum amorem traduxisse doctissimis suis eloquiis divinam sapientiam spirantibus. Sic templa conclamant, ita asserunt cœvi, ita fama per-lustratur ac pervagatur, ita generatio proxima et generatio ultima reportabit et juvenes a senioribus audient. Etiam atque etiam quærite a comitibus suis senatoribus. Quid respondent? Joannem patrem conscriptum fuisse, qui omnem rerum omnium, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, quæ ad virtutem, quæ ad Rempublicam, quæ ad Ecclesiam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi recte, fortiter eloquenterque ratione jungebat.

Credite auditores: Joannes dotibus oratoriis ita præditus, ut in omnibus suis cœvis par illi nunquam inventus fuerit, nec dicendi copia, nec singulari, magnifico et amplo loquendi genere, nec in mirabili modulandi vocem arte, nec in motus corporis dirigendi forma, nec... Sed quo vado? Sciscitamini ex suis æmulis judicium. Cur vero testimonia exterorum requirimus? Vos omnes qui adestis, et omnes hujus almæ civitatis moratores, recordamini illam eloquentiam sedatam, dulcem, gravem, pla-

eidam, simplicem, et veterum oratorum, vel potius dicam, Patrum primævæ Ecclesiæ simillimam. Sustineamus hic tantulum moræ: quisquam nostrum aut alienorum aliquando fuit, qui concionibus Joannis mirabiliter prolatis non commoveretur, et eas, ut divinas non teneret et vocitaret? Quis fuit frigidus spectator ad audiendam vocem terribilium veritatum? quis non trepidatus, dum de morte, judicio, aut pœnis inferi loqueretur? Sed tantum civitas mirabilem præconem et quasi divinum auscultavit? Nequaquam: omnes populi hujus latissimæ Diœcesis, provinciæ dissitæ, longeque disjunctæ, maxima constantia *verbum evangelicum* claritate magna, simplicitateque miræ labiis suis didicerunt: et ita id frequentius ac perfectius faciebat, ut ministerio prædicationis solummodo dicatum esse videretur. Quid plura? Omnia tuetur, omnia servat, omnia in ordinem adducit, Ecclesiis suæ Diœcesis adest per se, ne turpiter aliorum fraude deciperetur, ministros consecrat, disciplinam universaque restaurat, vel nobis statutis vel antiquorum observantia. Quo modo hæc perficit omnia? Attendite fideles: indulgentia Pastoris, qui vim auctoritatis suavitate miscere scit: Patris prudentia, qui suum munus admodum adimplet sine dissimulatione criminis: æquitate judicis omnia æqualiter videntis, solaque ratione ducti: Pontificis constantia, qui paratus est pro salute populi sui Divinum Numen sacrificio vitæ placare: ferventi animarum zelo, qui nec commodum, nec requiem, nec cibum, nec potum desiderat, sed itinerum asperitatem superare, climatum varietates, molestiasque experiri, in montium cacumina ascendere, pluviarum imbribus madefieri, fluminum torrentes trajicere; eximio religionis studio, ardenti Dei amore, prudentia, mansuetudine, humilitate, paupertate, uno verbo, virtutibus omnibus,

quibus subditi recreabantur, et omnes fideles vel inimici status ecclesiastici, illum ingenti plausu, effusisque laudibus prosequabantur.

Quid plura? innumera supersunt adhuc, quibus recensendis, nec mea, nec alicujus oratio satis erit; et mea quidem non finem haberet, si tanti Præsulis singularum virtutum et magnalium gestorum, et egregiorum meritorum affatim vellem meminisse. Non autem tacere oportet posthumum Iheu! permagnum vero, et ante hunc diem inauditum honorem tam egregio Pastori sponte magnaue Ecclesiae et reipublicae nostrae jucunditate paratum ab inclito PIO IX propter eximiam ipsius de Joanne Cajetano mentem, non immerito quidem, verumtamen inenarrabili omnium miratione conceptam. Mechoacanensis Episcopus nunc coram universo catholico in sacro Romano Ecclesiae Senatu primus Cardinalis mexicanus inelamatus apparere debuisset. Nunc eximius hic Antistes nobis jucundissime recensendus fuerat in parvo illo, sed selectissimo numero virorum sapientia, ingenio, ac virtute praeditorum, ex quibus tam illustris Senatus coalescit: ex quibus et in quos excidunt, et communia suffragia incidunt supremum Ecclesiae pastorem designantia; virorum inquam, Summi Pontificatus propter hierarchiam Ecclesiae, limina tangentium; quod nonnisi magnis, longisque laboribus apud exteros solet obtineri; quod Reges ipsos Romanae Purpurae splendore pertentat, effundendi causa gloria eximii sacerdotii christiani quod nunquam perremotissimis mexicanae Ecclesiae incunabulis, omnibusque Americae Regionibus usque nunc splendescere visum fuit. Illud, auditores, illud Ilme. Domine, illud Mechoacanensis regio, illud, o vos omnes sanctae catholicae Ecclesiae adictissimi, illud, Pastores venerabiles nostrarum omnium Ecclesiarum, illud Religionis, Patriae nostrae splendo-

ris, cupidissimi, illud proh dolor! fideles et cives, jam paratum erat tempora nostri magni meritissime cingere, ultimo lauro, vitam illam pretiosam inter tot ærumnas, tot labores, tot anhelitus, totque laudes et virtutes longe protractam, motu proprio regnantis nostri Pontificis gloriosissime coronare. Hoc jam fama patria pervagatum corda nostra mira quadam anxietate, desiderio æstuque tangebant! Ut omnes lentissimum temporis cursum impatientia nostra sentiebamus! Ut tanti honoris certiores factos esse indesinenter curabamus! Jam prope lux aderat qua Episcopum nostrum novo almoque splendore indutum, Ecclesiae et Patriae conspicere et salutare, festinanter adesse videbantur! Jam!... Sed.... O mors, gloriae, nostraeque felicitati infensissima! Illi, nobisque, inimica, invidaque aditisti; stamina vitae novae merentis crudeliter secasti; Ecclesiae, Patriaeque nostrae gaudium arripuisti, spem misere in tumultum projecisti! Tu... sed quorsum pergo.... hisce vacuis cogitationibus humanae gloriae....? Quorsum ego... his luis imaginibus?... Quorsum ego?... Vanitas vanitatum et omnia vanitas! Quid illi profuisset totum orbem humanae gloriae irradiationibus implere, si non plus mortalibus, ultra tumultum, nisi virtutibus, fas est penetrare? Pretiosa in conspectu Domini mors justissime agnoscitur et conclamatur, non regum profecto, non magnatorum principum, non hujus mundi sapientum, non clarissima saeculi misera, lugentique celebritate insignitorum, non Ducum perillustrium historia laudatorum, qui triumphis ornati gentes ditioni suae quam latissimae sumissas habere sunt consecuti, non Cardinalium certe, immo Summum Pontificatum exercentium: quorum igitur pretiosa mors? Arrectis auribus adeste, Christiani auditores, divinis ipsis Aeternae Sapientia oraculis. „Pretiosa in conspec-

tu Domini mors sanctorum ejus En quod unice cordi nostro conturbato quid solatii præstat: en suavissimum religionis levamen, quod dolori intenso et angori summo nos cogere debet, si non finem jam, saltem modum imponere. Ille, credite, de terra, ad cælum advolasse, eximiis virtutibus lucidissimè indutum, Ecclesiæ laudibus cumulatam, et omnium benedictionibus adauctum. Ille regnat in cælis beatissimam æternitatem arripiens, quiescit nunc et sine fine gaudebit....

¶ Quis vero, Æquissime Pater, apud quem non est acceptatio personarum, nec distinctio inter servum et liberum, quis est consiliarius vester? Præclarissimus Joannes, Status et Ecclesiæ columna fortissima. integrum virtutis exemplar, scelerisque purum, Patriæ amabilis et augustæ Religionis propugnaculum, juventutis lætitia, virilitatis honorificentia, senectutis gloria, inter æternitatis umbras occubuit.... ¶ Fuit autem, Mitissime Deus, amore.... an odio dignus? Si ex factis tam magnis, tam egregiis, tamque illustribus nobis sortem ejus præsumere licet; piè credimus cursum feliciter consumasse, bonum certamen certasse, fidemque servasse; ideoque de sede episcopali ad sedem cælestem, de mitra ad coronam, de vinculis ad libertatem, de labore ad requiem, de periculo ad securitatem, de miserrima vita, si vita hæc peritura dicenda, ad vitam inamissibilem inter beatorum cœtus volasse. Sed si charissimo Antistiti nostro aliquid pœnarum luendum supersit, ¶ Deus, Pater misericordiarum! pronus ad miserationem esto; ¶ Pater totius consolationis, exhibe Præsuli nostro consolationem; vide plorantes, exaudi gemitus Ecclesiæ sponsæ, solatium præbe, et absterge lacrymas quæ sunt adhuc in maxillis ejus. Tu qui maculas inter splendidissima scintillantia et emicantia cœlorum astra,

et inter ipsas justitias invenis, ne respicias Joannem.... sed respice cruentissimam hostiam illam, quæ olim in Golgotha oblata, suo sanguine omnia peccata delevit, et univsum mundum redemit. Fac per tuam piissimam misericordiam, ut mitigatis Joannis ardoribus, ad æterna gaudia ipsius anima perducatur, et in sinu pacis ille pace requiescat. AMEN.